

У почетку овако беше:

На пространој висоравни, уочи празника нарочито, искупљали су се ђаволи, и вампири, те призивали к себи све гатаре и незнабошце са обала Дрине. А кад би чули њихов ход, направили би дугу изнад себе чији је један крај био у Дрини а други у реци Скрапеж. Гатаре и незнабошци би држали тај крај у Дрини а ови у реци Скрапеж и преко дуге хватали поруке које би једни другима слали. Тада би танке нити светлости кренуле преко неба из једног у други правац и у тај мах несметано би, чак и на великој удаљености одавде улазили људима у снове, а нарочито у снове жена. Од женских снова би Сава Савановић правио јастучиће боје облака на које су уморни хајдуци стављали крваве главе, а од мушких снова правио би конопце и са њима тукао неродне дане који су се множили после дуге.

А кад ти дани дођу људи избегавају снове мучећи себе неспавањем а жене праве венчиће од глоговог трња и босиљка које у зору и при пуном месецу квасе у Дрини.

Мучење неспавањем не траје дуго.

Кад људе оборе снови и измучени нападају по пољу покидају се оба краја дуге те виле и вилењаци похитају у измучене људе док су вампири и ђаволи чекали кишу и громове.

Тих дана, због телесне слабости и духовне немоћи, многи би једва пребацивали конопце преко храстових (никад букових) грана и, пошто би ставили омчу око врата, гледали како она светлост од дуге долази по њих и како неслућено блаженство прожима укочене удове.

А кад дуге сасвим нестане, почели би ударати громови и јека би помицала камен на камену, у уплашене људе би ул-
азили нечастиви и тако би то трајало све док киша не престане
или се громови сами не угасе.

Онда би светлост обасула висораван, изнад ње би се најпре
створила магла, по земљи почеле да расту биљке са цветићима
боје сљеза. Цветови би се видели само између две кише.

Много година касније у насељима око Дрине уочи киша,
пошто би нестало дуге, људи су на врхове храстова никада
букава) стављали велике омче од ужади и у њих хватали
громове.

У време највеће јеке громава вукли би крајеве конопаца и
затезали омче ужади а потом крајеве упрезали коњима и тако
врискали по пољу и висоравни све док јека не би попустила.

Тако је мајсторство хватања громава наизглед било
савладано.

Али, боје облака ће временом хајдуци променити а
неродни дани се неће хватати конопцима.

Народ ће висораван изабрати да изравна рачуне са собом и
са ђаволом.

Но, и после тога све ће се догодити само у сновима. А ако
се нешто и не догоди, догодило се већ, а ако се не може дог-
одити, не догодило се. А догодило се само оно што беше
записано у овој књизи. И свако од вас ће доћи по своје снове,
баш као што је, некада давно, и Сава Савановић долазио по
своје. Ко је запамтио своје снове доћи ће и после по њих и
наћи ће их, а ко је заборавио нека се присети. Времена за
присећања нема много. Кад изгубимо снове, тада нестајемо.
Заборавне и људе са slabим мислима подсећамо. Заборављени
снови се налазе на Пустопољу. Ту, недалеко од Косјерића,
између влати трава и буке, реке Дрине.

И још нешто: Свако у своју књигу да запише снове и да је
остави.

Поред бешике или поред гроба, свеједно је.